

Zkušený vojenský analytik Jaroslav Štefec varuje: „Největšími hrozbami není hybridní válka a dezinformace, ale migrace, ukrajinská mafie v ČR, polarizace společnosti a vláda, která nemyslí na své obyvatele.“

- CZ24 News | 29. prosince 2022

„Největšími hrozbami není hybridní válka a dezinformace, ale migrace, polarizace společnosti a vláda, která nemyslí na své obyvatele.“ Zkušený vojenský analytik Jaroslav Štefec si v bilanci roku servítky příliš nebral. „Současné vládní partě“ navíc doporučil, aby to zabalila a přestala si hrát na profesionály.

„Rok 2021 bych shrnul jako rok odkrývání karet. Mezi mocnostmi a také v rámci společnosti. Je to takový rok odkrývání karet a všeobecného pochopení toho, že další cesta tak, jak jsme fungovali dosud, není možná. A to jak na mezinárodním poli, tak na poli národním,“ řekl jste mi v bilanci minulého roku. Jak se vám ta slova po letošku poslouchají?

Poslouchají se mi dobře, prokázalo se odkrývání karet i polarizace společnosti. Tady došlo skutečně k jevu, který bych nazval daleko větší a tvrdší rozdělení, k čemuž přispěla válka na Ukrajině. A je zajímavé, že se objevil zajímavý fenomén – významné generační rozdělení na lidi, kteří prošli školským systémem po roce 1993, a na lidi, kteří mají zkušenosti z období před revolucí v roce 1989.

Foto: Jan Rychetský Popisek: Hraniční přechody praskají ve švech

V čem je ten rozdíl?

Především ve způsobu myšlení. Domnívám se, že mladší generaci chybí historická zkušenost z období komunistického režimu. A druhá věc, chybí jim kritické myšlení, schopnost reálně rozpoznat rizika, která přináší současný vývoj ve světě i v naší společnosti a rizika pro Českou republiku a jejich vlastní budoucnost.

Jaká rizika pro Českou republiku máte na mysli?

Rizika jsou samozřejmě velmi zásadní. Nejsou to rizika deklarována jako problémy, které má řešit nově jmenovaná bezpečnostní rada vlády – tedy hybridní hrozby a dezinformace. To je nesmysl a zcela v rozporu s realitou. Konkrétní rizika, která hrozí České republice, jsou v první řadě imigrace, naprosto neřízená a nezvládnutá, která pravděpodobně bude dále pokračovat. Obrovský přírůstek obyvatel, kdy skokově přibýlo přes 600 tisíc lidí v republice, se už začíná projevovat a povede to k problémům ať už v sociální oblasti, zdravotnictví, školství a podobně. Nemyslím, že by Česká republika tuhle situaci zvládala, jak se chlubí vláda premiéra Petra Fialy, protože mimo jiné ministr vnitra (Vít Rakušan, STAN, pozn. red.) se ohání tím, jak se vůbec nezměnila kriminalita, ale není to pravda. Objevují se trestné činy s tím, jak se zde etabluje část ukrajinské mafie, která se za výhodných podmínek dokázala stáhnout do České republiky. A já sám jsem se s některými věcmi setkal.

Pak je zde pokračující a intenzivnější imigrace, o které se vůbec nemluví, z Blízkého a Středního východu a ukazuje se, že nejde jen o Syřany, ale také migranty z Pákistánu, Afghánistánu... Obrovské problémy způsobují v Německu, Belgii, Holandsku, ale i Rakousku a samozřejmě Francii. A tyto problémy se budou přelévat i k nám a my se na to vůbec nepřipravujeme. Musíme se reálně postavit imigraci a jasně říci, které lidi pustíme sem, které nikoliv a které vyhodíme.

Tohle je země, kde žijeme my, země našich předků a nějaký multikulturalismus zde nemá co dělat, stejně jako nemá co dělat křesťanství v islámských zemích, které se tvrdě brání křesťanským vlivům. Myslím, že se budeme muset chovat statečně a postavit se přílivu utečenců odkudkoliv a tvrdě vybírat, koho do země pustíme. Můžeme očekávat, že to ponese riziko teroristických činů, zvyšování kriminální trestné činnosti a narůstání sociálního napětí v důsledku střetu tří kulturních okruhů. Ať chcete, nebo ne, Ukrajinci jsou nám kulturně docela vzdálení.

Nastane tedy Střet civilizací podle knihy Samuela P. Huntingtona?

V podstatě ano, logicky. Tady jsou tři odlišné kulturní okruhy a čtvrtý zde máme už historicky staletí – Romy. Náš okruh je střeoevropský – my, co tu žijeme v bývalém Rakousku-Uhersku a část Německa, jsme zvyklí žít spolu a žili jsme spolu léta. Pak druhý okruh, naprosto odlišný, a to jsou muslimové. Jejich naprosto odlišná kultura, nesrovnatelná a nekompatibilní s námi, jak ukazují zkušenosti ze všech zemí, kde je Islám na vzestupu, což je většina západní Evropy.

A pak Ukrajinci, utečenci, kteří primárně patří k jinému náboženskému okruhu. Oni jsou pravoslavní katolíci, chovají se jiným způsobem a byli vychováni úplně jinak, než my ve středozápadní Evropě. Takže jsou zde zákonitě tři okruhy a pokud nebudou řešeny, objeví se a budou se rozvíjet. Dojde nutně ke střetu a velmi tvrdému.

Před rokem jste také tvrdil, že se jednoznačně ukázala nepřipravenost Evropské unie na krizi. Změnilo se něco za posledních 12 měsíců?

Ano, výrazně se to zhoršilo, protože Evropská unie se nedokázala postavit diktátu Spojených států amerických a nechala se zatáhnout do války, která není její a bytostně ji ohrožuje jak ekonomicky,

tak existencionálně. Pokud budeme neustále platit obrovské sumy, které odcházejí na Ukrajinu a vyzbrojovat ji, aby bylo na Ukrajině čím bojovat, můžeme se dostat do nebezpečné ekonomické krize. Co Evropská unie ukázala v energetické oblasti, je šílené, postavené na hlavu a postrádá jakoukoliv logiku. Jde o ožebračování vlastního obyvatelstva a přitom pokračují dozvuky covidu. Česká vláda nakupuje vakcíny proti covidu, o kterých už dnes víme prokazatelně, že jsou neúčinné a nebezpečné v dlouhodobém horizontu. Přesto je vláda nakupuje a snaží se přesvědčit obyvatele, aby se nechali očkovat.

Skončí válka na Ukrajině příští rok?

Válka na Ukrajině příští rok skončí a skončí z toho důvodu, že Evropská unie ani Spojené státy si nebudou moci více dovolit válku financovat. Budeme mít vnitřní problémy, které nás všechny dostihnou a postihnou. Budou tak velké, že se s nimi bude muset vyrovnat politická reprezentace evropských zemí a bude muset hledat cesty, jak tuto válku ukončit. Skončí to tím, že Rusko dosáhne cílů, které si předsevzalo, ať jsou jakékoliv. My je neznáme, ale dovedeme si je představit.

Jak si je představujete?

Já si je představuji tak, že se na Ukrajině zhroutí režim. Tam je to už dlouho napjaté a skutečně se vše drží policejně. Panuje tam velmi vyhraněná situace tvrdé diktatury, která nemá s demokratickým režimem nic společného. Fungují tam popravy lidí, nucené odvody, zažívají už pátou nebo šestou vlnu a lidé se uměle udržují v režimu absolutní poslušnosti a absolutní podřízenosti systému vojenskou silou. Dnes je Ukrajina policejní stát a jeho funkce jsou velmi významně omezené pouze na válku s Ruskem, která funguje na bázi zahraniční pomoci, protože Ukrajina by to sama o sobě nezvládla. To byla chyba, která se udělala na začátku. Pokud by šlo o válku pouze mezi Ukrajinou a Ruskem, bylo by rozhodnuto během měsíce.

„Takže Česká republika by měla zvážit svůj postoj vlajkonose války, takové té ekonomické, politické a právní války proti Rusku a měla by vystupovat daleko pragmatictěji, než v současné době vystupuje,“ řekl jste mi také. Jak hodnotíte postoj České republiky letos?

Je to pravda, navíc začal válečný konflikt. Postoj České republiky se výrazně zhoršil o to, že Česká republika ústy svého premiéra prohlásila, že je ve válce, ačkoliv to neodpovídá po právní stránce. Žádná válka nebyla vyhlášena, na to existují jasná pravidla. Česká republika svolila posílat obrovské množství zbraní a netuším, kdo je platí, na Ukrajinu. Česká republika umožnila přesunutí ukrajinské zbrojní výroby do České republiky, začínají přicházet stovky i desítky linek z ukrajinských zbrojních fabrik, které byly zničeny ze strany Ruské federace, takže budou rozvíjet zbrojní výrobu a přesunuli sem vojenský kontingent, který údajně cvičí. Tomu nerozumím, protože si nedovedu představit, kdo nebo koho mohou cvičit čeští vojáci, kteří nemají žádné válečné zkušenosti. To, že jezdili do misí a seděli v opevněných táborech, nemá nic společného s reálnou válkou, jak ji vidíme na Ukrajině.

A co je podstatné, nikdo nepoložil zásadní otázky, které musí být položeny. Kdo to platí? Jak řešit škody, které s válkou souvisí? Jak řešit trestné činy, když sem někdo zběhne nebo odmítne ojet na Ukrajinu s tím, že tam jsou udělovány tresty smrti, protože platí výjimečný stav? Česká republika dá někomu azyl a pak ho vydá k potrestání na Ukrajinu? Tyto otázky je nutné zodpovědět, ale ze strany vlády jsem nic takového neslyšel.

Jedná se i o vztah k Rusku. Když tady svého času existovaly vojenské jednotky Sovětského svazu, tak tyto věci byly veřejně známy a ač to bylo za tvrdé totality, smlouvy byly přístupné. Dnes nevíme nic. Česká republika přerušila jakékoliv kontakty s Ruskem, tam nelze o dalším rozvoji mluvit kromě

toho, že jsme formálně stále více zatahováni do válečného konfliktu.

Někdo by namítl, že udržování vztahu s Ruskem není možné kvůli tomu, že napadlo Ukrajinu.

Na to odpovím. Udržovali jsme morální a jiné kontakty se Spojenými státy a ostatními zeměmi, když napadly Srbsko a země bývalé Jugoslávie? Udržovali jsme kontakty se Spojenými státy v době, kdy napadly Irák? Udržovali a udržujeme se Spojenými státy kontakty v době, kdy napadly Afghánistán a sami jsme se toho zúčastnili? Udržujeme kontakty se Spojenými státy v době, kdy vstoupily, tvrdě válčily a částečně stále okupují Sýrii? Nevidím v tom žádný rozdíl a jsem tvrdě proti anexi Krymu, ale na druhé straně de facto podporujeme anexi Kosova, které bylo bez referenda odtrženo od Srbska a nikdo se nebavil se Srbskem ani s nikým jiným. Čili je to tvrdě pokrytecký vztah a domnívám se, že to je argumentace většiny lidí, kteří jsou vychováváni po roce 1992 a 1993 školským systémem a ne lidmi, kteří mají významné zkušenosti z předcházejícího režimu.

Jak by se tedy měla podle vás stavět Česká republika k ukrajinské válce?

Právě tím pragmatismem. To znamená, že by česká vláda, respektive Česká republika jako předsedající země Evropské unie měla nabádat k rozumnému pohledu na věc a vlastně k pragmatismu, protože pragmatismus nám bude velmi zapotřebí. Zejména, jestli bude studená zima, o níž se mluví. Pak se velmi tvrdě ukáže neprozřetelnost politiky Evropské unie vůči Rusku a také závislost Evropské unie na Severoatlantické alianci, která je obrovská.

Politické vedení České republiky, ačkoliv jsme byli pochváleni předsedou Evropské rady, jak jsme to zvládli, tak z mého pohledu to byl řečnický obrat bez rozumného obsahu... šlo o to, že Fiala šel tvrdě na ruku liberálním proudům v rámci Evropské unie a zájmům Spojených států, nikoliv zájmům České republiky a naprosté většiny občanů Evropské unie. Šel na ruku politikům, nikoliv občanům. Je fakt, že se začínají rozevírat nůžky mezi politickým vedením evropských zemí a občany. Zvláště čitelné je to ve Francii, ale začíná se to projevovat i v Belgii, což je sídlo Evropské unie a Severoatlantické aliance a kde by to člověk nečekal. Je to viditelné i na Slovensku, v České republice a v ostatních bývalých zemích takzvaného východního bloku, jejichž vedení se projevuje lísavou oddaností vůči Evropské unii místo toho, aby se skutečně staralo o zlepšování kvality našich životů. A když říkám našich, míním řadové občany České republiky.

Letošní rok byl také prvním rokem ministra zahraničí Jana Lipavského (Piráti), který byl zpočátku kritizován, že není pro funkci vhodným kandidátem. Jak se mu dařilo?

Nijak.

Nijak?

Ve státě, který nemá vlastní reálnou zahraniční politiku, jak se může zdařit? Ministr zahraničí bere svůj plat a existuje, ale jako ministr zahraničí nefunguje, protože se Česká republika neprojevuje jako stát, který by navenek nějak vykazoval snahu pro opevnění národních cílů nebo alespoň jejich definici. Pomoc Ukrajině, ať se na mě nikdo nezlobí, není národní cíl České republiky a jejích občanů. Je to třesnička na dortu, ne klíčový prvek zahraniční politiky.

„Takže Česká republika by měla zvážit svůj postoj vlajkonose války, takové té ekonomické, politické a právní války proti Rusku a měla by vystupovat daleko pragmatičtěji, než v současné době vystupuje,“ řekl jste mi také. Jak hodnotíte postoj České republiky letos?

Je to pravda, navíc začal válečný konflikt. Postoj České republiky se výrazně zhoršil o to, že Česká republika ústy svého premiéra prohlásila, že je ve válce, ačkoliv to neodpovídá po právní stránce.

Žádná válka nebyla vyhlášena, na to existují jasná pravidla. Česká republika svolila posílat obrovské množství zbraní a netuším, kdo je platí, na Ukrajinu. Česká republika umožnila přesunutí ukrajinské zbrojní výroby do České republiky, začínají přicházet stovky i desítky linek z ukrajinských zbrojních fabrik, které byly zničeny ze strany Ruské federace, takže budou rozvíjet zbrojní výrobu a přesunuli sem vojenský kontingent, který údajně cvičí. Tomu nerozumím, protože si nedovedu představit, kdo nebo koho mohou cvičit čeští vojáci, kteří nemají žádné válečné zkušenosti. To, že jezdili do misí a seděli v opevněných táborech, nemá nic společného s reálnou válkou, jak ji vidíme na Ukrajině.

A co je podstatné, nikdo nepoložil zásadní otázky, které musí být položeny. Kdo to platí? Jak řešit škody, které s válkou souvisí? Jak řešit trestné činy, když sem někdo zběhne nebo odmítne odjet na Ukrajinu s tím, že tam jsou udělovány tresty smrti, protože platí výjimečný stav? Česká republika dá někomu azyl a pak ho vydá k potrestání na Ukrajinu? Tyto otázky je nutné zodpovědět, ale ze strany vlády jsem nic takového neslyšel.

Jedná se i o vztah k Rusku. Když tady svého času existovaly vojenské jednotky Sovětského svazu, tak tyto věci byly veřejně známy a ač to bylo za tvrdé totality, smlouvy byly přístupné. Dnes nevíme nic. Česká republika přerušila jakékoliv kontakty s Ruskem, tam nelze o dalším rozvoji mluvit kromě toho, že jsme formálně stále více zatahováni do válečného konfliktu.

Někdo by namítl, že udržování vztahu s Ruskem není možné kvůli tomu, že napadlo Ukrajinu.

Na to odpovím. Udržovali jsme morální a jiné kontakty se Spojenými státy a ostatními zeměmi, když napadly Srbsko a země bývalé Jugoslávie? Udržovali jsme kontakty se Spojenými státy v době, kdy napadly Irák? Udržovali a udržujeme se Spojenými státy kontakty v době, kdy napadly Afghánistán a sami jsme se toho zúčastnili? Udržujeme kontakty se Spojenými státy v době, kdy vstoupily, tvrdě válčily a částečně stále okupují Sýrii? Nevidím v tom žádný rozdíl a jsem tvrdě proti anexi Krymu, ale na druhé straně de facto podporujeme anexi Kosova, které bylo bez referenda odtrženo od Srbska a nikdo se nebavil se Srbskem ani s nikým jiným. Čili je to tvrdě pokrytecký vztah a domnívám se, že to je argumentace většiny lidí, kteří jsou vychováváni po roce 1992 a 1993 školským systémem a ne lidmi, kteří mají významné zkušenosti z předcházejícího režimu.

Jak by se tedy měla podle vás stavět Česká republika k ukrajinské válce?

Právě tím pragmatismem. To znamená, že by česká vláda, respektive Česká republika jako předsedající země Evropské unie měla nabádat k rozumnému pohledu na věc a vlastně k pragmatismu, protože pragmatismus nám bude velmi zapotřebí. Zejména, jestli bude studená zima, o níž se mluví. Pak se velmi tvrdě ukáže neprozřetelnost politiky Evropské unie vůči Rusku a také závislost Evropské unie na Severoatlantické alianci, která je obrovská.

Politické vedení České republiky, ačkoliv jsme byli pochváleni předsedou Evropské rady, jak jsme to zvládli, tak z mého pohledu to byl řečnický obrat bez rozumného obsahu... šlo o to, že Fiala šel tvrdě na ruku liberálním proudům v rámci Evropské unie a zájmům Spojených států, nikoliv zájmům České republiky a naprosté většiny občanů Evropské unie. Šel na ruku politikům, nikoliv občanům. Je fakt, že se začínají rozevírat nůžky mezi politickým vedením evropských zemí a občany. Zvláště čitelné je to ve Francii, ale začíná se to projevovat i v Belgii, což je sídlo Evropské unie a Severoatlantické aliance a kde by to člověk nečekal. Je to viditelné i na Slovensku, v České republice a v ostatních bývalých zemích takzvaného východního bloku, jejichž vedení se projevuje lísavou oddaností vůči Evropské unii místo toho, aby se skutečně staralo o zlepšování kvality našich životů. A když říkám našich, míním řadové občany České republiky.

Letošní rok byl také prvním rokem ministra zahraničí Jana Lipavského (Piráti), který byl

zpočátku kritizován, že není pro funkci vhodným kandidátem. Jak se mu dařilo?

Nijak.

Nijak?

Ve státě, který nemá vlastní reálnou zahraniční politiku, jak se může zdařit? Ministr zahraničí bere svůj plat a existuje, ale jako ministr zahraničí nefunguje, protože se Česká republika neprojevuje jako stát, který by navenek nějak vykazoval snahu pro opevnění národních cílů nebo alespoň jejich definici. Pomoc Ukrajině, ať se na mě nikdo nezlobí, není národní cíl České republiky a jejích občanů. Je to třesnička na dortu, ne klíčový prvek zahraniční politiky.

[ZDROJ](#)